

IMADSAG ES ELEGTETEL

KÁROLY KIRÁLY IMALIGA a Népek Békéjéért

Írta: **dr. Maria Habacher**

A boldoggá avatási eljárás megkezdéséhez általában szokásos az avatandó közbenjárásáért könyörgő fohászkodás az eljárásban érintett szent életű személy halálát követően, minthogy ezeknek a könyörgéseknek a bizonyított meghallgatása az előfeltétele annak, hogy egyáltalán meg lehessen kezdeni a boldoggá avatási eljárást.

Isten Szolgája, Károly, egykori osztrák császár, magyar és cseh király esetében ez egészen másként volt, mert az érette megalakult imakör egészen gyermekkoráig nyúlik vissza. A Duna melletti Persenbeugban 1887. augusztus 17-én született Károly Ferenc József főherceg szülei Sopronba költöztek, amikor az édesapát, Otto főherceget az ottani laktanyába vezényelték. A kis főherceg 1895-ben részesült elsősízből oktatásban, hittan oktatója pedig páter Norbert Geggerle esperes lett a helyi dominikánusoktól. Mély benyomást tett rá főhercegi tanítványának a nyitottsága a vallás értékei iránt és szemmel látható igyekezete a vallásos életgyakorlat megvalósítására. Miután hittan tanári hivatását az orsolyiták által fenntartott iskolában és leánynevelő intézetben is folytatta, ott is beszélt a császári házhoz tartozó tanítványáról és dicsérte fent említett tulajdonságait.

Beszélgőtársa, Vincencia anya, a leánynevelő intézet igazgatónője váratlanul és meglepő módon így szólt: „Sokat kell érette imádkoznunk, mert egyszer még császár lesz belőle, és temérdek szenvedés vár rá. A pokol erői különösen nagy erővel támadnak rá.” Vincencia anya 1852. június 18-án született Grazban Aloisia Fauland néven, később belépett a soproni Orsolya rendbe. Vincencia anya rendelkezett a jövőmondás tehetségével. Jóllehet először érthetetlennek tűntek ezek a jóslatok, később azonban, a távoli jövőben beigazolódtak. Geggerle páter is minden bizonnyal ugyancsak elcsodálkozott ezen a jövődőlésen, s beszámolt arról a főherceg nevelését magára vállaló Wallis grófnak és grófnőnek. Alighanem őket és másokat is megrendített a jövődőlés: az akkori viszonyok ismeretében még felettebb figyelemre méltó, ámbar emberi számítás szerint valószínűtlen feltételezés volt, hogy a főhercegből valamikor Károly császár legyen. Wallis gróf és grófnő a jövődőlés másik részét azonban nagyon is komolyan vette, mégpedig azt, hogy imádkozni kell a kis főhercegért, aki előtt – Vincencia anya prófécijája szerint – szenvedésekkel kikövezett életút áll. Az első Károly császár imakör kezdetének ezt a kis imakört tekinthetjük, amelynek tagjai közé lehet sorolni az Orsolya konvent, az iskola és a leánynevelő-intézet tagjain kívül az üzenetet haza vivő tanulóleányok családtagjait is. Az 1914. június 28.-i tragikus eseményeket követő első világháború 1914. és 1918. között kilendítette a világot megszokott menetéből, és teljes mértékben igazolta Vincencia nővér előrejelzéseit. Ferenc Ferdinánd főherceg és hitvese, Zsófia, a trónörökös pár ellen Szarajevóban elkövetett gyilkos merényletet követően Károly főherceg lett a trónörökös - majd követte később a trónon az akkor 84 éves Ferenc Józsefet.

A jóslat megvalósulása elérhető közelségbe került. - Császár lesz - mondotta egykor Vincencia anya. Az 1895 óta működő kis imakör buzgóságát csak még tovább fokozta az, hogy beigazolódtott Vincencia anya jóslatának a helyessége.

Már a koronázási ünnepségeken is kinyilvánította jövődöbeli kormányzási programjának legfontosabb elemét: "Mindent megteszek, hogy a legrövidebb időn belül véget vessek a háború borzalmainak, s hogy a háború ne követeljen még több áldozatot, s hogy visszazerezsem népeimnek a béke olyannyira hiányolt áldásait." Mindösszesen két esztendőre szabott uralkodása napjaiban a császár minden törekvésével és igyekezetével ennek a tervnek a megvalósításán munkálkodott.

Feltételezzük, mindenki ismeri a rákövetkező évek eseményeit. A határokon a frontok összeomlása, a monarchia belső felbomlása, a császárnak és családjának trónfosztása és elűzése az országból, a monarchia országaira rátelepedő nyomorúság, éhezés és szükség következett el.

1922. április 1.-én Károly császár és király befejezte rövid földi életét. A mindenétől megfosztott, hazájából elűzött özvegy császárné 9 és fél év és egy év közötti életkorú hét gyermekével - és a két hónappal később megszületendő nyolcadikkal - állt a halotti ágynál.

A Sopronból kiinduló kis imakör eddigre már nagy területre továbbterjedt, a monarchia minden szegletéből számos hű és igaz gondolkodású embert tudott tagjai sorában. Az imakör ezekben a nehéz években is imájával támogatta a császárt.

A Vincentia anya kezdeményezésére létrejött imakör már a prófécia beteljesülésének a tudatában, ismerte a császár trónfosztásának, hazájából való elűzésének, az árulás és a győztes hatalmak kénye-kedve szerint rárótt keserves döntések meghozatalának az ismeretében még nagyobb igyekezettel imádkozott érte. Nem tudjuk felmérni, hányan is lehettek az imakör tagjai, jóllehet birtokunkban van okirat 1897-ből, amely azt bizonyítja, hogy az imaközösség bizonyos szervezett formában működött. Ránk maradt az imaközösség első alakulatának egy tagsági igazolványa, de semmit sem tudunk arról, hányan tartozhattak a császár elhalálzásáig ehhez a szűkebb körhöz. Az imaközösség a császár halálát követően is indokoltnak találta célkitűzésének fenntartását, a következő évben nagyon sokan csatlakoztak az imakörhöz, minthogy az egész világon tudtak a császár haláláról és ismerték a halálához vezető körülményeket.

Az első beszámolót, amely kötelességének tekintette szülőhazájában a tudósítást a császár szenvedéseiről és idegen földön elszenvedett haláláról "sub specie aeternitatis", Wilhelm Miklas, a későbbi szövetségi elnök, akkoriban a nemzeti tanács képviselője, egyben középiskolai tanár egy évvel a császár halála után, 1923. április 1.-én Piffel kardinálshoz írott levele jelentette. A bíborshoz címzett húsvéti jókívánságait Károly császár boldoggá avatási eljárásának a megkezdésére vonatkozó kéréssel zárta. Az imakör újonnan kitűzött célja ettől fogva a császárral és családjával szemben elkövetett igazságtalanság jóvátétele mellett az lett, hogy imáikkal is segítse Isten Szolgájának mihamarabbi boldoggá avatását - igaz keresztényi kiválósága és halálának engesztelő áldozata alapján.

Az imakör dr. Hans Karl Zessner-Spitzenberg báró, az aktivitást és a szervezői képességeket csodálatos módon ötvöző Emmy Gehring asszony és titkársági segítője, Alphonsa von Klinkowström asszony körül összpontosult. 1925-ben sikerült végre elérni, hogy a Károly császár imakör egyházi körökben is biztos helyet és elfogadottságot kapjon. Az imakör egyházi approbációját, elfogadását dr. Sigismund Waitz címzetes püspök és feldkirchi püspöki helynök, Salzburg majdani hercegeérseke végezte, ettől kezdve a tagoknak ajánlott ima az imakör-liga kezdeményezésével kerülhetett be az imák közé. A tagokat és másokat, akik imával fordultak Károly császárhoz, felkérték, hogy imáik meghallgatását jelentsék be az imakör-liga titkárságán. Jelentős mennyiségű anyag gyűlt össze a világ minden pontjáról a Károly császárhoz intézett imák meghallgatásáról. Ez az imakör története szempontjából oly értékes archívum sajnálatos módon nem maradt fenn. Amikor a náci Németország hadserege lerohanta Ausztriát, veszélyes idő köszöntött az imakör tagjaira is. Ez a vallási, egyúttal azonban osztrák-hazafias egyesülés tüske lett a hatalmat birtoklók szemében. Zessner bárót, az osztrák függetlenség és a császári ház számára az igazság szolgáltatásának az élharcosát 1938. március 18-án, tehát alig egy héttel a nemzeti szocialisták hatalomátvétele után letartóztatták; 1938. augusztus 1.-én a dachau koncentrációs táborban bekövetkezett halálával a náci megszállás első osztrák mártírjává lett. Rövid időn belül letartóztatták Emmy Gehring asszonyt is. Ebben a helyzetben teljesen érthető volt, hogy attól való félelmében: az imakör archívuma a Gestapo kezébe kerülhet, pánikba esett a titkárnő, von Klinkowström asszony. Úgy vélte, baj esetén rengeteg név jutna a Gestapo tudomására, számos tagot pedig a letartóztatás fenyegetne.

Ezt megelőzendő a lángok martalékául dobta az archívumot, így nem maradt meg semminemű forrásanyag az imakör történetének második, a császár halálától az 1938-as évig terjedő időszakából. Az egyetlen hírforrásunk az említett korból az 1929-től kezdődően évente megjelentetett Károly császár-életrajzok sorozata, amelyet 1938-ig adott ki Zessner-Spitzenberg báró.

Az imakörök eleinte az egykori Osztrák-Magyar Monarchia utódállamainak a területén alakultak meg, ahol már tudtak létezésükről, továbbá Svájcban, ahol a száműzetésben élő Károly császár nagyon ismert lett, és sok barátot szerzett. Utóbb, Madeira szigetén a száműzetésben élő császárt nagyon tisztelte a sziget lakossága, népszerűségét mi sem fejezi ki jobban, hogy a beszámolók szerint 30 000 ember tette tiszteletét a temetésén. A szigetlakók "szentjükként" csodálták, úgy zarándokoltak a

sírházhoz, akár a Boldogasszony zarándoklatokon. Közülük sokakat számíthatunk az imakörhöz, hiszen szándékuk egy és ugyanaz volt, mint a "bejegyzett tagoké".

Dél-Németországban is komoly befolyásra tett szert az imakör-liga, ugyanis nem egy német katolikus felismerte a náluk inkább gyávának és árulónak bélyegzett uralkodó valódi nagyságát. Franciaországban, Angliában, Belgiumban és Hollandiában szintén összejöttek az imakör-tagok. Hamarosan csatlakoztak hozzájuk tengeren túli társaik is, akiket a híradások és az osztrák misszionáriusok ismertettek meg Károly császár személyiségével és az imakörök létezésének a tényével. Megalakultak az imakörök az Egyesült Államokban, Kanadában és a dél-amerikai kontinensen is. 1938-ban, amikor az imakörök aktív működésének oly erőszakosan vetettek véget, Emmy Gehring becslése szerint az egész világon mintegy 25 000 tagot számláltak az imakörök.

Az 1938-tól 1945-ig terjedő időszakban, amikor Ausztriában, Németországban és a háborútól érintett többi európai országban a náci elnyomás lehetetlenné tette az imakörök nyílt működését és fejlődését, Svájcban és az Európán kívüli országokban azonban tovább éltek ezek az imakörök.

Sok osztrák helytelenítette, hogy a császár végső nyughelyét hazájától annyira távol kellett megtalálnia. Véleményük szerint legalább egy emlékhelynek, egy emlékműnek kellene megemlékeznie róla Bécsben. Ehhez a törekvéshez csatlakozott az imakörök ligája is. Megfelelő helyet kellett találni. Erre alkalmasnak kínálkozott a Mihály-templom, amelyiknek a bal oldalkápolnáját Károly császár emlékkápolnává alakították át. A kápolna jobb oldalán a szürke márvány falburkolatot fehér márványból készített nagy kereszt szakítja meg, itt található a bronzból készült, kör alakú, töviskoszorúval és babérral övezett emléktábla, amelyen a felirat az öröklébe távozott életcélját fogalmazza meg: "A békét kereste, és Istenben találta meg azt". Károly császár emlékművét az akkoriban Bécsben élő, művészi pályáját még a monarchiában kezdő Hans Schwathe (1870 - 1950) alkotta meg. 1928. április 1.-én, virágvasárnapon, számos díszvendég, testület és egyesület jelenlétében, a Michaelerplatz terét betöltő látogatók tömege előtt szentelte fel ünnepélyesen az emlékhelyet dr. Ernst Seydl, egykori udvari lelkész, aki a svájci száműzetés idejét a császári családdal együtt töltötte el.

A második világháború befejeződésekor, a hét éves náci megszállást követően újra létre kellett hozni az imaköröket Ausztriában. A háborút megelőzően is az imakörök létrehozásával foglalkozó Emmy Gehrig asszony töretlen szorgalommal kezdett a munkához, 1947-ben a korábbi gyakorlati tapasztalatainak és a háború előtti időkből megmaradt ismeretségi körének köszönhetően sikerült életre hívnia, és életben is tartania az imaköröket, emellett azt is elérte, hogy az imakörök egyesüljenek. Az imakörök egyházi egyesülésként elismert összefogásához az előzetes hozzájárulást gróf dr. Karl Czernin eszközölte ki Gurk-Klagenfurth püspöki hivatalánál - a liga imái kinyomtatásának az engedélyeztetésével. Ezzel az egyesületet még nem ismerte el az egyház. Gehring asszony a korábban működött csoportokra vonatkozó ismeretei és a korábbi időkből származó kapcsolatai alapján számos imakört tudott feléleszteni úgy bel-, mint külföldön, így 1950-ben a liga már 9000 tagot számlált. Olaszországban, kifejezetten Dél-Tirolban, 1947. novemberében alapítottak meg külön szekciót. Az 1952-ben, Innsbruckban megtartott elnökségi ülésen jelentették be a Német Szövetségi Köztársaságban működő szekció létrejöttét. A svájci szekció taglétszáma 1954-ben elérte az 1800-at, mivel itt a háború ideje alatt sem kellett szüneteltetni az imakörök működését.

1949-ben jött létre (a dél-tiroli szekciótól különálló) olasz szekció, valamint az angol szekció. 1950-ben alakult meg a francia, a belga és a luxemburgi szekció. Ugyanebben az évben kényszerült a magyarországi szekció száműzetésbe, a vezetőségi tagok emigrálását követően ez a szekció az Egyesült Államokban és Új-Zélandban virágzott tovább.

Hollandiában 1952-ben alakult meg a szekció, 1953-ban a Portugáliát és Madeirát magában foglaló szekciót hozták létre. A kitelepített németek 1951-ben életre hívott szekciója később a választott tartományok szerint tagozódtak.

Az imaliga háború utáni újraépítésének a kezdete óta szervezett Gehrig asszony közös rendezvényeket a tagok számára találkozókat és zarándoklatokat formájában, az elnökség pedig rendszeresen ülésezett. Gehrig asszony mindezeket a találkozókat kihasználta az imaliga továbbfejlesztéséhez. Magától értetődően eleinte Bécs bizonyult a legmegfelelőbb helyszínnek, ahol az imaliga tagjai egybegyűlhettek, felkereshették többek között a Kahlenberg hegyen található Zarándoktemplomot és a Klosterneuburg apátságot (1948, 1950). Az imaliga első közgyűlésére 1953-ban került sor Altöttingben. Attól fogva évenként változó helyszíneken tartják meg az elnökség üléseit és a közgyűlést.

1953-tól kezdődően adják ki az imaliga évkönyvét, amely minden évben megjelenve beszámol a fejlődésről és a rendezvényekről, magában foglal továbbá érdekes cikkeket Károly császárról, s tartalmaz vallásos szövegeket (a találkozókon elhangzott prédikációkat és beszédeket), így teremt alkalmat a hívőknek, hogy felidézzék Károly császár alakját, s hogy méltassák Károly császár vallásos meggyőződését.

1957-ben az imaliga az egyesült államokbeli és a kanadai terjeszkedésével hívta fel magára a figyelmet; ezekről a területekről 250 bejelentés érkezett. 1959-et a spanyol szekció kiváló munkája jellemezte. A német szekció 1954-ben 600 tagról számolhatott be, noha több kolostor csupán egyetlen cím alatt szerepelt, azokban százak imádkoztak együtt. Az imaliga approbációját 1957-ben végezte el a Bécsi Főegyházmege, ezzel megkapta a teljes elismerést, mint egyházi egyesület. 1964-ben azután létrejött a Károly Császár Imaliga a Népek Békéjéért egyesület egyházi egyesületként. A bécsi érsekséghez hasonlóan a Regensburgi Egyházmegyében is elfogadták 1967-ben az imaligát egyházi egyesületként, 1970-ben pedig ugyanerre került sor a Freiburgi Egyházmegyében.

Az imaliga 1925. évi első egyházi engedélyének a kiadásától 1938. március 31.-ig 10 000 olyan esetet jelentettek be, amikor az ima meghallgatásra talált. Ezek a jelentések a német megszállás ideje alatt megsemmisültek. 1964-ben az ügyvezető elnökké választott Gehrig asszony az ima meghallgatásának 3 325 új esetről tett jelentést, az egyes országok szekcióinak nyilvántartásba vett tagjainak a száma pedig 32 210 volt.

Ami az 1938. évi események miatt nem sikerülhetett az imaliga időben korlátozott működése és hatóköre miatt a császár halála után, azt viszonylag rövid időn belül elérte a második világháborút követően újjáalakított imaliga: megkezdődött a boldoggá avatási eljárás, ami a tulajdonképpeni cél volt 1923. óta, illetve az 1925. évi egyházi jóváhagyás óta. Emmy Gehrig asszony fáradhatatlan tevékenységének és tetterejének köszönhetően, aki egész életét az imaliga céljának a beteljesülésére áldozta, 1949-ben meg lehetett nyitni a boldoggá avatási eljárás első szakaszát a Bécsi Főegyházmegeében. 1949. november 3.-án jelentette be a Vatikáni Rádió, hogy megkezdődött Ausztriai Károly császár és király boldoggá avatási eljárása. 1952. végén számolhatott be az ügy posztulátora, Msgr. dr. Magyary arról, hogy a római apostoli eljárás alapjául szolgáló hét érsekségi eljárás (információs folyamat) megkezdődött. Az 1956. évi elnökségi ülés jegyzőkönyve azt tartalmazza, hogy 1957. júliusára tervezik a folyamati ügyiratok fordításának a befejezését, amelyre két és fél évet szántak. Ezt követően lehet majd azzal számolni, hogy az eljárást véglegesen meg lehet kezdeni 1960-ban. A causa legfrissebb állásáról és továbbviteléről az imaliga évkönyveiben adnak számot.

Az imaliga elnökségének az összetétele és a boldoggá avatási eljárásban résztvevők személye természetesen sokszor megváltozott az évtizedek folyamán. Emmy Gehrig fáradhatatlanul szorgoskodó ügyvezető elnök asszony az imaligáért dolgozott élete végéig. 1974-ben hunyt el az éves zárandoilat megtétele és elnökségi ülés után, november 3.-án.

1972-ben nevezték ki Stephan Sommer O. Cist. pátert a lilienfeldi kolostorból az Alsó-Ausztriai Csoport tartományfőnökének. 1975-ben az alsó-ausztriai csoport területét kiterjesztették Bécs városára is. Ddr. Franz König bíboros, Bécs érseke nevezte ki őt 1976-ban az imaliga elnökhelyettesének. Az 1947 óta ismét összeállított archívum a lilienfeldi kolostorban kapott helyet. Stephan Sommer páter 1994. március 26.-án bekövetkezett haláláig ott is maradt az általa gondozott archívum és a titkárság is. 1994. őszén költözött át az imaliga archívuma St. Pöltenbe. Franz Göer bíboros, Bécs érseke 1994-ben az imaliga alapszabályának megfelelően átalakította a liga elnökségét, és elnökké nevezte ki ddr. Kurt Krennt professzort, St. Pölten egyházmegyei püspököt, elnökhelyettesé Marianne Egger asszonyt és Reinhad Knittel káplánt, míg Johannes R. Parsch az imaliga ügyvezető elnöke lett. A következő évtized meghozta a régóta remélt, nagy kitartással és türelemmel lefolytatott boldoggá avatási eljárás lezárását. Isten Szolgájának hősies erényességéről szóló dekrétumot 2003. április 12.-én adta ki a Vatikán, a folyamat során benyújtott csoda elismerését 2003. december 20.-án fogadta el aláírásával a pápa.

Ezzel megtörtént a boldoggá avatási eljárás előzetes lezárása. A hivatalos közzétételre az Ausztriai Házból való Isten Szolgájának felvételéről a katolikus egyház boldogjai közé, majd a boldoggá avatásra a pápa által választott 2004. Október 3.-ai időpontban kerül sor.

**Magyarországi képviselő: Hittig Gusztáv, H-9913 Nagymizdó, T:+36 70 6000864,
email:hittigusztav@gmail.com**